

(Pastiersky list Banskobystrickej diecézy)

Drahí bratia a sestry, milá mládež, srdečne vás všetkých pozdravujem!

Viac ako rok prežívame epidemickú situáciu. Všetci sme z toho smutní a unavení. Predsa však, my veriaci, máme dnes dôvod na radosť. Pán Ježiš vstal z mŕtvych, zvíťazil nad zlom, hriechom a smrťou – a povoláva nás k účasti na jeho víťazstve.

Čo to pre nás znamená? V prvom rade ide o nádej na večný život. V *Druhej knihe Machabejcov* (napísaná bola v rokoch 130-125 pred Kristom) čítame, čo očakávali siedmi pokrvní bratia, ktorých pohanský kráľ Antiochus IV. Epifanes (vládol v rokoch 175-163 pred Kristom), odsúdil na smrť: „Ty zlostník, odstraňuješ nás síce z časného života, ale Pán všehomíra, pre ktorého zákony zomierame vzkriesi nás pre večný život“ (2 Mach 7, 9).

„Nádej na večný život“ bola vyjadrená aj v iných knihách *Starého zákona*. Napr. v *Knihe žalmov* čítame: „Ukážeš mi cestu života. U teba je plnosť radosti, po tvojej pravici večná slasť“ (Ž 16, 11). V *Knihe Jób* ťažko skúšaný a veľmi chorý muž takto dúfa: „Oslobodený od tela budem vidieť Boha“ (Jób 19, 26).

Pravdaže, nádej na večný život nám najviac priblížil Pán Ježiš. On nám zjavil plné poznanie pravdy o živote po smrti. Toto poznanie je obsiahnuté v *Evanjeliu*: bude to blažené prebývanie spolu s ním, pretože Boh nás jedinečne vnútorne zmenil. Ten, kto ho nasleduje, ten sa stáva Božím dieťaťom. Víťaziaci Kristus Pán nás urobil svojimi dcérami a synmi – dedičmi neba.

Máme si azda myslieť, že ovocie vzkriesenia – teda večný život, budeme môcť užívať až po smrti? Že tu v pozemskom živote ešte nič z tejto veľkonočnej nádeje nemáme a nedostaneme?

Nie, tak to nie je. Veľkonočná nádej na večnosť nás začína obohacovať už tu, v pozemskej životnej skúške. Nádej automaticky preniká celú ľudskú bytosť.

Pavol apoštol v *Liste Galatánom* učil: „Vy ste povolaní pre slobodu, bratia, len nedávajte slobodu za príležitosť telu, ale navzájom si slúžte v láske! Ved' celý zákon sa spĺňa v jedinom slove, v tomto: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! Ale ak sa medzi sebou hryziete a žeriete, dajte si pozor, aby ste sa navzájom neponičili. Hovorím však: Žite duchovne a nebudete spĺňať žiadosti tela. Lebo telo si žiada, čo je proti duchu, a duch, čo je proti telu. Navzájom si odporujú, aby ste nerobili to, čo chcete“ (Gal 5, 13-17).

Pavol dôrazne žiadal svojich súčasníkov – a teda aj nás, aby sa naše vykúpenie prejavovalo navonok pekným kresťanským životom.

Preto svätý pápež Lev Veľký (440 – 461) kázal: „Keď sa náš Pán Ježiš Kristus narodil ako pravý človek, pričom neprestal byť pravým Bohom, položil v sebe základ nového stvorenia a svojím príchodom dal ľudskému pokoleniu duchovný začiatok. Ktorá myseľ dokáže pochopiť toto tajomstvo, ktorý jazyk vysloviť túto milosť? Nepravosť sa mení na nevinnosť a starina na novosť“ (*Sermo 7 in Nativitate Domini*). Pápež formoval kresťanov tak, aby to „nové“ – teda Kristovo správanie a príklad – prejavovali aj v praktickom živote.

Určite, vzorný a obetavý Ježišov život, zavŕšený víťazným vzkriesením, je pokladnicou dobrých a krásnych čností. Smelší autori sa pokúsili niektoré z nich aj vymenovať: príklad hrdinstva; príklad chrabrého zápasu a dodržania slova; víťazstvo dobra a pravdy; víťazstvo života nad smrťou; vernosť slov a priateľstva.

V tej istej kázni pápež Lev ďalej burcuje: „Zobuď sa, človeče, a spoznaj vznešenosť svojej prirodzenosti. Spomeň si, že si bol stvorený na Boží obraz, lebo aj keď bol v Adamovi porušený, v Kristovi sa opäť obnovil. Užívaj viditeľné stvorenia, ako ich treba

užívať, ako užívaš zem, more, nebo, vzduch, pramene i rieky. A všetko, čo je v nich krásne a obdivuhodné, zameraj na chválu a oslavu Stvoriteľa!“

A naozaj, dobrý kresťanský život mnohých veriacich za dvetisíc rokov je hmatateľným dôkazom Pánovho zmŕtvychvstania a stálej duchovnej moci tohto jeho víťazstva.

Významný francúzsky historik a pedagóg, Ernest Lavisse (1842-1922), vyhlásil: „Ja, ako historik, neviem, čo sa stalo v Jeruzaleme vo Veľkonočné ráno. Ale dobre viem, že v ten deň sa narodilo ľudstvo, ktoré nezomiera.“

Časopis *Slovenské hlasy z Ríma* (č. 8-9/1987) opísal nasledujúcu skutočnú udalosť. Nad morom havarovalo súkromné lietadlo, v ktorom boli len dve osoby, pilot a bohatý štyridsiatnik, podnikateľ Jacques Neuille. Pilot zahynul, Jacques sa zachránil na maličkom ostrove, ktorý však bol ostrovom malomocných. Úľava z toho, že prežil, sa zmenila na hrôzu. Okolo seba videl ľudské príšery, ich hnijúce telá, zúfalé tváre... a zachvel sa. Tých mrzákov bolo čoraz viac. Jednému chýbala pravá ruka, iný mal nohu na mnohých miestach rozožratú strašnou chorobou. Ďalší mal na mieste nosa len strašný čierny otvor...

Až potom prišiel muž v habite so zarastenou tvárou a s dobráckym úsmevom. Bol to katolícky kňaz – misionár, ošetrovateľ. Jacques Neuille nechápal, čo tohto kňaza drží na mieste smrti? Kňaz mu povedal: „Drží ma tu nádej na blaženú večnosť. Preto slúžim a milujem týchto chudákov.“

Jacquesa to mimoriadne oslovilo. On, ako podnikateľ veril peniazom, veci duchovné mu boli vzdialené. Roky nechodil do kostola a Boha „nevidoval“. Teraz sa však rozhodol, že sa tomuto obetavému kňazovi po dlhých rokoch úprimne vyspovedá.

Jacquesa najviac trápilo to, že chcel zabiť svojho rodného brata. Mal vtedy 19 rokov a umrela im matka. Neplakal však za ňou. Už mal srdce zatvrdnuté, skazené a celý horel túžbou po bohatstve. Hlavou mu prebehla krutá myšlienka: „Zabijem brata a celý rodinný majetok pripadne mne.“ V noci s kuchynským nožom v ruke sa priblížil ku spiacemu 11 ročnému bratovi. Mal vypité a tak sa stalo, že miesto srdca prebodol bratovi celú dlaň pravej ruky. Brat od strachu ušiel z domu a odvtedy nebolo po ňom ani chýru.

Teraz by rád napravil svoj hriech. Rád by rozširoval na zemi lásku... Ale nie tu, na tomto strašnom ostrove, chcel by sa vrátiť medzi ľudí. Misionár ho rozhrešil a potešil ho. Povedal mu, že o dva týždne príde loď, ktorá dováža lieky a obväzy. Môže odísť s ňou...

Jacques sa veľmi potešil. Mal zachránené nielen telo, ale aj dušu. Zásobovacia loď prišla načas. Čln odvážal Jacquesa na loď. Vtedy kňaz – misionár stojac na brehu vysoko dvíhol pravú ruku a požehnal ho. Jacques od prekvapenia stúpil. V žiari zapadajúceho slnka celkom zreteľne videl žehnajúcu misionárovu ruku a dlaň, cez ktorú sa tiahla hrubá červenkastá jazva! Misionár, bol to jeho rodný brat, sa na neho milo usmial.

Jacques Neuville nebol schopný ani pohnúť jazykom. Stál zmeravený a odhodlaný, napraviť všetko, čo dovtedy kazil.

Drahí bratia a sestry, aj my na Veľkú noc dostávame novú šancu napraviť svoj život, lebo sme obdarovaní veľkou nádejou, ktorú nám garantuje Ježiš. Využime to.

Vinšujem vám pokojnú a milostiplnú Veľkú noc! Nech nádej na večný život prenikne celý náš život a motivuje nás k obetavému konaniu dobra.

Všetkých vás zo srdca žehnám!

Mons. Marián Chovanec, biskup

Pastiersky list Banskobystrickej diecézy treba prečítať pri všetkých svätých omšiach na Veľkú noc, dňa 4. apríla 2021, namiesto homílie.